Independència, què cal fer?

written by Marc Gafarot | 16 de desembre de 2017

Primer de tot vull dir que dono per fet, malgrat enquestes i desitjos unionistes, una victòria per majoria absoluta independentista el proper 21 de desembre. Aquestes eleccions, i cal dir-ho abans que es produeixin els fets en forma de resultats, recorden les eleccions basques de l'any 2001 on el bloc "constitucionalista" de Mayor Oreja i Nicolás Redondo fill es vantava de batre per primer cop el bloc abertzale encapçalat pel Lehendakari Ibarretxe. En aquelles eleccions la majoria de les enquestes apuntaven el *sorpasso* del bloc unionista liderat per PP i PSOE. Malgrat aquests auguris, els nacionalistes bascos varen obtenir la majoria atès que el gran increment de participació, com sol ser habitual, no alterà la tradicional correlació de forces allí existents. Allà i aquí hi havia vot ocult nacionalista –ara independentista a Catalunya– que per por o prudència no es manifestava a les enquestes que, controlades per unionistes com també passa aquí, no feren la interpretació corresponent, sigui per ignorància, incompetència o interès. L'opció de les tres coses alhora també resta possible.

En aquest escenari projectat, el problema començarà el 22 de desembre un cop es coneguin els resultats. Aquí, molt ens hem de témer que amb l'excusa de mal pagador de posar fi al 155, recuperar les institucions i la llibertat pels nostres presos, uns polítics –més avesats a la reacció que a la proacció, a l'eufemisme que al compliment de la paraula donada i amb causes judicials pendents que coarten, vulguin o no, la seva llibertat política d'acció–, intentaran no prendre, malgrat el mandat popular, iniciatives efectives a favor de la independència de Catalunya i no aniran gaire més enllà de proclames retòriques de caire més folklòric i festiu que efectiu o real. Davant d'aquest panorama caldria fer certes consideracions: l'independentisme no s'ha creat per renovar o

restaurar la Catalunya autonòmica, en tot cas aspira a obtenir el mateix autogovern que té qualsevol estat independent d'Europa; l'independentisme és sensible, com no pot ser d'altra manera, al patiment humà dels afectats i llurs famílies per la presó i l'exili, però palesa que qui cerqui resoldre la seva situació personal abans que assolir la independència, que de fet seria el passaport a la seva absolució total, ha de fer un pas al costat per deixar, mai millor dit, pas a persones que no tinguin les mans lligades o estiguin condicionades per la pressió judicial espanyola. Fa temps que alguns, titllats de vegades de sòmines o aixafaguitarres, explicàvem que no n'hi havia pas prou amb grans manifestacions i molts somriures per reeixir en el propòsit de la independència. Ara, el temps sembla donar-nos, malgrat que no ens agrada, la raó.

Fer front a un estat com Espanya, requereix molt coratge, i molta intel·ligència en una atmosfera d'unitat. En podríem dir CIU, per bé que aquestes sigles no eren exactament el reflex d'un projecte independentista. Tanmateix, fer la independència exigeix allunyar-nos de propostes, com creure'ns la versemblança de la proclamació de la República "Barataria", que ens acosten perillosament al realisme màgic de García Márquez, però ens allunyen del realisme, element cabdal en política. Molt em temo que la comesa de la independència de Catalunya requerirà nous lideratges, noves cares que hauran de redreçar el camí marcat però no culminat per d'altres. A aquests caldrà agrair-los els serveis prestats, però també caldrà fer-los entendre que la seva vida política es troba al llindar de la caducitat. Els mesos de setembre i octubre no solen ser tradicionalment gaire amables per la causa nacional catalana, potser amb l'excepció del primer d'octubre quan la gent superà amb escreix les previsions d'una manca de fe de la classe política. Si volem la independència haurem de començar a fer prospectiva, previsions i càlculs i abandonar els gustos anteriors per l'eufemisme, la improvisació i el recurs absurd i temerari del *chicken game*. Com sigui, ara toca votar les

forces independentistes per tornar a demostrar que som majoria i que la nostra derrota no serveixi d'excusa perquè algú o alguns dels "nostres" ens apliqui un 155 a l'Estat català independent. Aquest procés el va començar el poble i l'ha d'acabar el poble amb un lideratge conseqüent de la classe política. Quan la classe política ha anat a remolc és quan millor hem anat. Trist, però hi ha algú que ho pugui posar en qüestió? Com deia un home d'estat francès: «l'audàcia, sempre l'audàcia».